

Д. Славчевъ

Течно сребро

Така сж наричали живака старитѣ гърци и римляни. Така го наричатъ и днесъ още нѣмцитѣ. А ние го наричаме *живакъ*, защото е живъ, защото при малко бутване живачната капка се бързо прѣсва на по-малки капчици.

Живакътъ е познатъ отъ старо време поради това, че се намира въ свободно състояние въ природата. Още триста години преди раждането на Исуса Христа грѣцкиятъ философъ Теофрастъ говори въ своитѣ съчинения за течното сребро. А презъ срѣднитѣ вѣкове алхимицитѣ, за които писахме въ „Вѣнецъ“ миналата година, сж го употрѣбявали много при своитѣ опити да направятъ злато по изкуственъ начинъ. Но както тогава видѣхме, тѣ не сж успѣли да направятъ злато, така сжщо и днесъ химицитѣ не могатъ да го направятъ.

Старитѣ народи сж имали голѣмо основание да наричатъ живака съ името *течно сребро*. Защото той има сребърно-бѣлъ цвѣтъ и блѣсъкъ, който не се изгубва при стоене на въздуха, както другитѣ метали. Живакътъ е единствениятъ течень металъ при обикновена температура. Когато се загрѣва и изстудява, той, както водата, кипи и замръзва. При $+360^{\circ}\text{C}$. живакътъ кипи, а при -36°C . се втвърдява. Втвърденъ при низка температура, той е ковкъ, разтегливъ и мекъ — може да се рѣже съ ножъ. Живакътъ е суха течность, защото не мокри стенитѣ на сжда, въ който се намира (фиг. I), а